

Xuân.....rồi Xuân

Theo văn chương và triết lý nhà Phật chuyện xuân hay không xuân chẳng có ý nghĩa chi đặc biệt, không bị gò bó trong khuôn khổ không gian và thời gian của đời sống tâm linh. Tất cả các hiện tượng, tình huống của thân và tâm đều do nhân duyên đầy đủ mà sinh ra và cũng do nhân duyên không còn đầy đủ mà mất đi, mà hoại diệt. Có - Không luôn là trò chơi cút bắt trong cõi nhân sinh.

Đó là những hiểu biết suy tư tối hậu của giá trị cuộc sống một đời người. Song, chúng ta vẫn còn sinh hoạt trong biển đời thế gian và tùy theo căn cơ, hoàn cảnh, ta vẫn luôn bị các cơn sóng trần đưa lên cao rồi nhận chìm xuống dưới....

Người ta vì thế chọn mùa xuân là mùa của sự sống, của hy vọng, ước mơ, sau những tháng ngày lạnh giá của mùa đông, của cây cảnh trụi lá, cảnh vật như bừng dậy sau cơn ngủ dài, khoát một màu áo mới, chắc hẳn ai đó chờ đợi từng giờ cho năm cũ qua mau, vui mừng đón năm mới lại về, gửi vào đó tất cả niềm hy vọng, ước nguyện tốt đẹp, yên lành nhất cho những tháng năm sắp đến. Xuân muôn đời vẫn an nhiên đến rồi lại thong dong mà ra đi. Thì ra, mình vui buồn sướng khổ do chính cái nghiệp dĩ, cái tâm của mình vẽ ra mà thôi.

Mùa Xuân của không gian và thời gian thì vô tư như thế, nhưng mùa xuân của bạn hay mùa xuân của tôi thì sao ? Mùa xuân của mỗi người mỗi khác, y như những vui buồn hạnh phúc khổ đau của từng người đều khác nhau, không ai giống ai cả trong mọi niềm vui hay nỗi buồn. Cho nên mùa Xuân với bạn thì bắt đầu đó, nhưng với tôi thì đang kết thúc, kết thúc một tương quan nào đó, một chuyện đời, một đoạn đường gian nan hay vui vẻ trong chuỗi công việc „trả hết cho người“ suốt thời gian qua.

Nghĩ như vậy nên tôi đón xuân rất thong thả tự nhiên, làm những gì mà khả năng và hoàn cảnh cho phép, không quá hững hờ mà cũng chẳng hò hời

nồng nhiệt quá đáng với mớ lo toan, để rồi đêm Giao Thừa mệt mỏi gọi đó là mùa xuân ! Từ trong chốn nhân gian xô bồ này tôi ý thức đi tìm, lượm lặt ra những nét đẹp của mùa xuân và nền tảng dân tộc ông bà với cuộc sống chấp nhận kham khổ nhưng đầy ước vọng, đầy tình xóm làng chia sẻ, đầy ý chí vươn lên từ chốn tối tăm nghèo đói.

Khi Xuân về với vũ trụ thì đất trời dường như được cựa mình thức dậy sau những đêm đông trơ cành trụi lá, sau những giấc ngủ yên để nghỉ ngơi, để thu gom sinh lực, để bắt đầu cho sự bung nở của cuộc sống, cho nên mùa Xuân được coi là mùa tiêu biểu cho những gì mới mẻ, hạnh phúc nhất trong bốn mùa. Mùa Hạ với những cơn nắng vàng chói, những vui chơi hối hả như đàn ve ca hát suốt ngày đêm để cuối mùa rã cánh kiệt sức bên đường, rồi mùa Thu, khí trời tương đối êm ả hơn, gió heo may đưa mây xám giăng ngang, lá vàng lìa cành rơi lá tả làm khách tao nhân không khỏi bùi ngùi tưởng đến kiếp nhân sinh! Và Đông đến với những gió mưa lạnh lẽo, kẻ trong chăn êm nệm ấm, người thì vất vả chốn phong sương, bên chén trà ấm áp, tác dạ tương ái bản khoãn nào dứt ?

Và khi cánh én trên ngọn trúc ngoài sân líu lo mang Xuân đến với muôn loài, hoa lá cũng thi nhau tặng người đời thời kỳ mãn khai rực rỡ nhất để nhắc nhở người sống với người bằng Từ Bi Hỷ Xả

Mùa xuân được trân quý và có giá trị từ ý niệm đó nên nó mang ý nghĩa thiết yếu hơn cả các mùa khác trong năm và luôn cả mai sau cho xã hội con người. Ai ai cũng cố tranh thủ về lại mái nhà thân yêu của mình, chỉnh đốn nhà cửa, dọn dẹp bàn thờ, trầm ngâm bên tách trà thơm, nhìn lại những gì đã gặt hái trong năm qua để rồi sau ba ngày tết, bước tiếp cuộc hành trình nhân sinh với những hành trang tràn đầy hy vọng và mơ ước. Đây là tư lương quý giá của mỗi người chúng ta.

Trong ý niệm đón xuân, tôi tìm ra được những phút giây mà bây giờ rất khan hiếm, đó là những phút giây mà ông bà cha mẹ cùng con cháu đoàn tụ với nhau bên bàn thờ tổ tiên, bên mâm cơm gia đình thanh đạm không cầu kỳ nhưng đủ đầy sự ấm cúng đoàn viên trong ba ngày tết, chứ không phải là thời gian lợi dụng vài ba ngày nghỉ để đi du lịch, hay tụ họp ăn uống, hoặc thậm chí còn khoe khoang sự giàu sang giả ảo bên ngoài. Có mặt cho nhau, với nhau vẫn là nét đẹp nổi bật của Tết. Một hai đòn bánh tét, một đĩa bánh chưng xanh dâng cúng ông bà giản dị bên khói nhang mời gọi cũng không làm mất đi ý nghĩa có với nhau, hiếu hỷ mừng tuổi nhau, nếu dư dả thì tươm tất hơn, lì xì cho nhau, bà con thân quen thăm viếng nhau.....góp thêm nét chấm phá cho bức tranh tết luôn vẫn đẹp quá chừng.

Viết đến đây, tôi bỗng nhớ đến một phim Hàn quốc có tựa đề „Xuân Hạ Thu Đông rồi Xuân“ cách đây hơn 6 năm được xem mà tôi nghĩ phần đông chúng ta đều biết đến, tôi xem đi xem lại cuốn phim này nhiều lần, lạ một điều là mỗi lần xem là mỗi lần thấy mới, y như mới xem lần đầu, cái hấp dẫn và thích thú là ở chỗ đó. Cái chữ „rồi Xuân“ như một tiếng chuông đồng mảnh gọi tôi trở về, trở về với vô thường, với duyên sinh duyên khởi của sự sống ngàn đời bất tận, khẳng định quy luật tối yếu cõi nhân gian và tôi là một hạt bụi trong vũ trụ ngút ngàn này, hạt bụi này đã có lần làm ai đó rơi lệ ngậm ngùi, hạt bụi này đã từng bám lên tóc ai để cười khúc khích vui tươi và hạt bụi này cũng từng theo gót những người tôi thương, chia ngọt sẻ bùi trên với từng bước chân qua.....và hạt bụi cũng nương vào, bám vào đó để sống, để thử thách với những nghịch duyên và để tồn tại, có mặt trong cuộc đời màu nhiệm này. Cho nên thêm chữ Xuân vào vòng xoay bốn mùa như tựa cuốn phim là một nét nhấn của đất trời muôn thuở, cho thấy trí tuệ của con người xưa nay vẫn còn đó từ lúc khai thiên lập địa, chỉ tại chúng ta thờ ơ, hời hợt, vọng động, bị lôi kéo bởi những cảnh ảo bên ngoài mà quên mất lối về luôn có sẵn trong ta.

Phải đấy, trong chốn nhân gian, tất cả bắt đầu từ mùa xuân, và để rồi khi vòng tròn khép lại cũng được gọi là mùa xuân của sự chấm dứt. Có mắt gì đâu !

Mồng một năm Kỷ Hợi 2019

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html> [**<=bấm vào**]

www.vietnamvanhien.org

